

Kerst logies in een museum

Wat betekent het precies; "Kerst logies in een museum", vragen jullie je af. Daarvoor moeten we even een stapje terug. Begin november 2018 kwamen onze zeilpannen 2 dagen voor de start, tot een plotselinge stop in Bonaire.

Ineke had acute gezondheidsproblemen en het gemaakte zeilplan ging per direct de ijskast in. De noodzakelijke behandeling kon in het ziekenhuis in Curaçao plaatsvinden. Martinique werd dus niet het volgende reisdoel vanaf Bonaire, maar de Seru Boca marina in Curaçao. In het Sint Elisabeth Hospitaal (SEHOS) te Willemstad zou Ineke's verdere behandeling plaatsvinden.

Als je je hele werkzame leven als verpleegkundige in "de gezondheidssector" hebt gewerkt, is de overstap van professional naar patiënt een hele ommekeer. Het wordt pas echt spannend als dat ook nog eens in het buitenland is, zoals nu. Maar, Curaçao blijkt niet echt een buitenland te zijn, alle professionals spreken er naast Papiaments (wat Ineke niet spreekt) gelukkig Nederlands. Eén belangrijke horde is genomen, geen taal barrière!

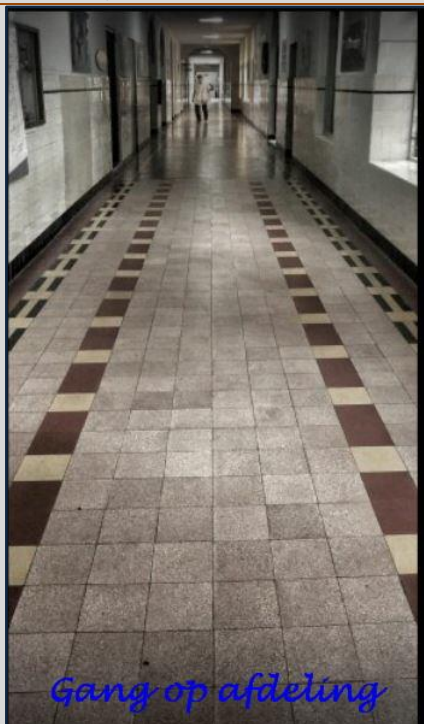
Daarnaast blijken veel artsen in Nederland opgeleid te zijn of voor een aantal maanden vanuit Nederland uitgezonden naar het SEHOS. Indien nodig wordt er met Nederlandse Ziekenhuizen overlegd, via alle beschikbare mediatechnieken. De verpleegkundigen zijn volgens de Nederlandse normen opgeleid soms in Nederland maar meestal in Curaçao. Kortom beiden hebben we vertrouwen in de Curaçaose medische zorg en gelukkig vindt onze zorgverzekering dat ook en krijgen we het fiat om de volledige behandeling in Curaçao te laten plaatsvinden.

En dan,..... moet je worden opgenomen in het SEHOS, wat in 1855 is opgericht. Het nieuwe ziekenhuis is nog in aanbouw direct naast het bestaande oude ziekenhuis en zal in 2019 in gebruik genomen worden.

De poliklinieken, eerste hulp, operatiekamers en recovery zijn in het nieuwere gedeelte en van alle moderne apparatuur voorzien. Het beddenhuis, de verpleegafdelingen, is een ander verhaal.

Ineke kijkt haar ogen uit als ze wordt opgenomen op de verpleegafdeling, eerst voor een operatie en later voor een 14-daagse antibiotica behandeling per infuus. Bij binnenkomst doet de hoofdhal haar denken aan haar oude (1971) opleidingsziekenhuis het ASPGZ (het huidige Academisch ZH) in Groningen. Mooie gebrandschilderde ramen, tegeltjes overal van vloer (met scheepspatroon) tot bijna aan het plafond. Mooie kroonluchters en wenteltrappen maken het plaatje compleet. De gangen naar de afdeling zijn ook betegeld maar in een somberder patroontje en met balkons naar de openlucht. Ja, het is wel 30°C in Curaçao.

Gang op afdeling

Openlucht dagverblijf

Dan gaat de deur van de patiëntenkamer open en je hebt het gevoel dat je een museum binnenstapt. Gelukkig hangen er geen hangmatten maar staan er fatsoenlijke (maar oudere bedden).

Ineke mag een bedje uitzoeken op de nog lege 3-persoonskamer.

Gelijk het eerste bed om de hoek is voor haar. Ondanks de nostalgische entourage voelt ze zich al gauw thuis en

Ineke's kamer

wordt goed en professioneel verzorgd vergezeld van een Caribische lach, geen klachten.

Als blijkt dat ook de kerstdagen in het SEHOS moeten worden doorgebracht, is dat een flinke dip voor Ineke en voor Riens. Voor het eerst in jaren gescheiden van tafel en bed! Riens rent (rijdt per huurauto) zich ook nog eens suf van boot naar ziekenhuis bezoeker, doet de noodzakelijke inkopen om Ineke in het ziekenhuis van schone was en lekkers te voorzien. Er zijn geen dieet beperkingen en als een lieve verpleegkundige vertelt dat ik ook eten en drinken van buiten het SEHOS mag laten komen, is het hek van de dam.

Zoals iedereen weet bezitten ziekenhuiskeukens geen Michelin ster. Het eten is redelijk, ook in het SEHOS maar elke dag rijst als warme hap gaat snel vervelen. Als eerste traktatie neemt Riens tijdens het bezoekuur van 11.30 uur een flinke puntzak friet met mayo mee. Geweldig! Omdat een patiënte op de kamer erg misselijk is, eten wij onze stevig ruikende friet heerlijk op in het openlucht dagverblijf.

Tegelijkertijd gaat Riens in de overdrive om smakelijk recepten op te graven die gemakkelijk als Kerstlunch meegenomen kunnen worden.

Zo gezegd zo gedaan. Beiden netjes en Kerstig aangekleed genieten we op de 1ste Kerstdag in het openlucht dagverblijf van onze kerstlunch. (aardappelsalade met krokant gebakken bacon en Franse look dressing en tomaatjes, gegarneerd met grote garnalen en gekookte eitjes bestrooid kleingesneden peterselie)

Het geheel werd opgediend op boordservies (dit keer geen Wedgwood maar plastic) vergezeld van eigen bestek en placemats. Het was zalig, voor het eerst in dagen heb ik mijn buikje heerlijk rond gegeten! De langs schuivende artsen en verpleegkundigen hadden dikke pret dat wij genoten van "echt eten" zoals ze dat noemden.

Voor dag 2 deden we het dunnetjes over met; gemarineerde en roerbakken reepjes haasbiefstuk en verse groentes, opgediend op een bedje van ijsberg salade en geflankeerd door knoflook krieltjes. Van de Kerstlogies in het ziekenhuis hebben we ondanks alles toch samen genoten. Maar zoals aan alles, komt ook aan deze ziekenhuisopname gelukkig een eind. Op 29 december mag Ineke na 2 weken weer naar huis.

Oud en Nieuw hebben we in alle rust samen op de Zeezwaluw gevierd. Rondom het Spaanse Water werd schitterend lichtvuurwerk afgestoken om 2019 te begroeten. Het was fijn om weer samen te zijn in ons eigen drijvende huisje.

De eerste helft van 2019 zal nog in het teken staan van Ineke's behandeling en het aansterken vóór dat er nieuwe zeilplannen gemaakt kunnen worden. Wel nemen we ons voor om af en toe een Zeezwaluw Suffertje te vullen met nieuws en leuke avonturen op het mooie eiland Curaçao.

